lia nõudmiste suhtes, võttis Inglise-Prantsuse koostöö juba kindlama ilme, ka sõjaväelise koostöö mõttes. 6. veebruaril võis Chamberlain teatada alamkojas, et igasugune hädaoht Prantsusmaa elulistele huvidele kutsub välja otsekohese toetuse Inglismaa poolt ja 8. märtsil ütles sõjaminister Hore Belisha, et Inglise sõjavägi korraldatakse ümber selliselt, et ta võib võtta osa sõjast Euroopa mandril. Hispaania sõjakolde kustumisega püsis sõjaähvardus ikkagi päevakorral.

Tšehhoslovakkia purunemine.

Euroopa kriis ei küpsenud siiski mitte Itaalia taotlustest ega Vahemere basseinis, nagu seda võidi arvata aasta algul, vaid Saksamaa aktsioonidest idas. Albaania okupeerimine Itaalia vägede poolt ja selle väikeriigi kadumine jäi varju pinevusele, mis tekkis Tšehhoslovakkia lammutamisest ja alistamisest. Kuigi Albaania annekteerimisele järgnesid Inglise ja Prantsuse energilised protestid Roomas ja laevastikkude koondamised, millele Itaalia reageeris tagavaraväelaste lippude alla kutsumisega, kandus tähelepanu mujale. Itaalia kärsitus ja ettevõtlikkus on sellest ajast üldse pidurdunud ning nõudmised Prantsusmaa suhtes vaibunud. Ta tähelepanu on sellest ajast suunatud enam Balkanile ega näi olevat kokkupõrkav Inglismaa ja Prantsusmaa huvidega.

Tšehhoslovakkia olukorda pärast Münchenit ei saadud pidada stabiilseks ega ka tema vastu tekkinud ihasid rahuldatuiks. Rahvuslik käärimine Tšehhoslovakkias jätkus, ja seda toetati väljast. Suurriikide poolt Tšehhoslovakkiale lubatud garantiid ei

Eesti kroonika 1939, lk. 9